

Sygn. akt V KO 43/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 czerwca 2019 r.,

bez udziału stron,

w sprawie z wniosku **A. J.**

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego A. J. wobec jego
oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek A. J. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 października 2017 r. w sprawie II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...], na mocy którego wnioskodawca został skazany na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 63 ust. 3 w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. Jako podstawę tego wniosku skazany powołał „art. 540 § 1 pkt 1 i 3 k.p.k.” Uzasadniając swoje stanowisko wskazał na uchybienia jakich miał dopuścić się Sąd orzekający w jego sprawie (m.in. brak możliwości dołączenia „swojej” dokumentacji fotograficznej, jako dowodu uprawy warzyw (papryki, ogórków,

pomidorów), niedopuszczenie skazanego do złożenia wyjaśnień, czy uniemożliwianie obrońcy wykonywania obowiązku obrony); na etapie postępowania przygotowawczego dojdź miało natomiast do spreparowania przez policjantów zdjęć dotyczących uprawy warzyw, czy też dokonania bezprawnego zaboru (kradzieży) namiotu do uprawy roślin domowych z mieszkania skazanego „dla potrzeb prokuratora”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny, stąd też należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu i wzywania do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (obrońcy lub pełnomocnika) bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Sąd, w oparciu o powołany przepis, nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Wniosek taki podlega jednak kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, Nr 1, poz. 5).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że wniosek skazanego A. J., nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie zaistniały okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania w trybie przepisu „art. 540 § 1 pkt 1 i 3 k.p.k.”

Wnioskodawca przedstawia we wniosku okoliczności, które mają świadczyć o tym, iż nie popełnił on zarzucanego mu czynu oraz opisuje przebieg przeszukiwania jego miejsca zamieszkania i okoliczności, w jakich do niego doszło. Jednocześnie wskazuje na uchybienia, jakich miał dopuścić się Sąd orzekający w jego sprawie (m.in. brak możliwości dołączenia „swojej” dokumentacji fotograficznej, odmowa złożenia wyjaśnień, czy uniemożliwianie obrońcy wykonywania jego obowiązku) oraz policjanci i prokurator na etapie postępowania przygotowawczego. Wbrew stanowisku skazanego A. J. żadna ze wskazanych przez niego okoliczności

nie stanowi podstaw do wznowienia postępowania. Ustawodawca zdecydował bowiem, iż podstawą taką może być m.in. popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem, gdy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, przy czym przestępstwo to musi być stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu. Analiza uzasadnienia rozpoznawanego wniosku prowadzi do konstatacji, iż m.in. właśnie na taką okoliczność powołuje się skazany, skoro zarzuca organom wymiaru sprawiedliwości uchybienia związane z prowadzeniem postępowania, co jednak nie znajduje potwierdzenia w okolicznościach sprawy. Z protokołu rozprawy głównej wynika, iż skazany odmówił składania wyjaśnień, oświadczając, iż będzie odpowiadał na pytania prokuratora, obrońcy i Sądu (k.251v/tom II), skorzystał również z prawa do wypowiedzi „w ostatnim słowie” (k.271/tom II). Powyższe okoliczności wskazują, iż skazanemu, wbrew jego twierdzeniom, nie utrudniano składania wyjaśnień. Z protokołów rozpraw nie wynika również, aby obrońcy skazanego utrudniano wykonywanie obowiązku obrony. Warto przy tym zauważyć, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. (w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa) musi być – zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k. – ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 k.p.k. lub art. 22 k.p.k. Skazany w swoim wniosku nie powołuje się na żaden wyrok skazujący, nie podnosi także, by orzeczenie takie nie mogło zapaść z przyczyn wymienionych w art. 541 § 1 k.p.k.

Wyjaśnienia wymaga powołanie się przez wnioskodawcę na art. 540 § 1 pkt 1 i „3 k.p.k.” (podkreślenie SN). Przywołany przepis w paragrafie 1 nie zawiera punktu 3. Wprawdzie w art. 540 jest paragraf 3, jednak w lektury uzasadnienia wniosku nie wynika, aby intencją jego autora było wznowienie postępowania na jego korzyść „gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską”. Nie wyjaśnia tego także sam skazany, który wprawdzie stwierdza, iż „w punkcie 3 powołuję się na niezastosowanie wobec mnie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary”, jednak także i ta okoliczność nie może być przyczyną wznowienia postępowania. O nadzwyczajnym złagodzeniu mowa jest w przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit. b, który stanowi, że postępowanie

zakończony prawomocnym wyrokiem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty i dowody wskazujące m.in. na to, że wnioskodawcę skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. W rozważanej sprawie wnioskodawca: po pierwsze – nie wskazuje na żadne nowe fakty lub dowody, które ujawniły się po wydaniu orzeczenia, po drugie, brak jest podstaw by twierdzić, że w sprawie istnieją okoliczności nakazujące zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Skarżący nie powołuje się także na nowe fakty i dowody, które ujawniły się po wydaniu orzeczenia, prowadzące do wniosku, że nie popełnił on czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a).

Konkludując: w postępowaniu w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania Sąd nie dokonuje na nowo oceny zebranych dowodów i poprawności przyjętych na ich podstawie ustaleń faktycznych, nie bada także zasadności orzeczenia skazującego. Sąd uprawniony jest zaś do zbadania, czy w sprawie ujawniły się okoliczności, które wskazywałyby na prawdopodobieństwo błędności wyroku tego wyroku, jednakże wyłącznie przez pryzmat przesłanek zawartych w art. 540, 540a, 540b, 541 i 542 k.p.k.

Ponieważ wniosek skazanego A. J. o wznowienie postępowania nie zawiera żadnej argumentacji, która pozostawałaby w związku z podstawami wznowienia postępowania, Sąd Najwyższy uznał go za oczywiście bezzasadny i orzekł jak na wstępie.